

## MAVİ

*“Bütün renkler aynı hızla kirleniyordu, birinciliği beyaza verdiler.”*

*Özdemir ASAF*

-Nasıl gidebilirim ki?

Bu soruyu defalarca kez kendine soran bir yüreğin, atışlarıydı yine dışarı çıkaran onu. Cevabını hiç bulamamıştı; ümidi sonsuz olsa da, belki de hiçbir vakit bulamayacaktı.

O pazar, Ankara'ya, bu bulutları her daim gri olan şehre, bahar düştüğünde de, yine içi içini yiyip bitirecekti bu soruyla. Cevabı düşünecek fakat yine bulamayacaktı. Son çare, baharı yaşamaktaydı.

Nasıl ve nereye gidebileceğini bilemeyen bir adamın, sokakta attığı adımlardı duyulan. Ve sonbahardan kalmış mazgallara takılan değnekler. Onları duyardı binlerce ses arasından en çok. Çünkü kendini en çok onlara yakın hissederdi. Bir anda onlar olur, bir anda onlarla yürürdü. Yeryüzü diyarında, onunki gibi daha nice yürek olduğunu ancak o zamanlar anlardı. Ve günlerce, hatta senelerce içini kemiren o soruyu, belki de hiç fark etmeden, o gün otobüs durağında bekleyen, sesi yaşlı adama da soracaktı.

-Nasıl gidebilirim ki?

-...

-Kuğulu'ya diyorum hani. Nasıl gidebilirim ki?

Sesi yaşlı adam şaşırılmış gözlerle bakacak, elinde tuttuğu postmodern bardaktaki kahvesinden bir yudum daha alacaktı. Ardından cevaplayacaktı hayattan beklentisizce:

-112'ye yada 114'e bineceksin işte. Hiç mi gitmedin Tunalı'ya?

Bilmezdi sesi yaşlı adam. O günden sonra da zaten, bir daha öğrenemeyecekti de. Oysaki evet, gitmemişti uzun zamandır Tunalı'ya. Bestekar'da yürümemiş, Karum'da alışveriş yapmamıştı Özgür. Kuğulu'da güvercinlere yem vermemişti, bakakalmamıştı köpeklerini gezdiren çiftlerin arkasından. Kavaklıdere'yi yalnızca cümlelerden bilirdi artık. Görmemişti Alman konsolosluğunun sarıya çalan duvarlarını... Evet, yıllardır gitmemişti bir bahar günü Tunalı'ya. Ne 112'yi bilirdi bu sebepten, ne de yılların Ankara'sını.

-Onlar da ne?

diye soruverdi bir anda, sorduğuna birazdan pişman olacağını bilmeden. Sesi yaşlı adam, koca bir kahkaha patlattı ardından. Etrafındaki daha nice insana gösteriş yapabilmek adına verdiği cevap Özgür'ün yüreğinin en ince noktalarından birine dokunacaktı:

-Otobüs! Hani şu mavi olanlarından!

-...

Ardından, yıllarmış gibi geçen bir zaman diliminden sonra yani, Özgür, mazgallara takılan değneğini kaldıracaktı havaya. O an belki de, Musa'nın deldiği gibi Kızıldeniz'i, o da delebilirdi kendi mavileriyle gökyüzünü... Kaldıracaktı elindekini göğe ve ardından büyük bir ümitsizlik bulutu çökecekti üzerine. Onu da bir yıkılış takip edecekti. Etraftakilerin ona baktığı, ama onun bundan bihaber olduğu o anda, sesi yaşlı adamın, karşısında olduğunu bilerek söyleyecekti delip geçen gözleriyle kelimelerini. Ve o birkaç kelime, ve o tek cümle; yetecekti susmaya:

-Ben artık bilmem ki maviyi!

...

Buram buram yeşil kokuyordu Kuğulu o pazar vakti. Ankaralı alışmıştı ya kışa, bir anda düşüveren güneş, gözlerini kamaştırıyordu onların. Kuğular, göletlerinin bir kısmının buzla kaplı olduğu mevsimi, o kışı atlattıkları için seviniyorlardı adeta. Küçük bir kız çocuğu, tanımadığı bir adamın güneşe bakmakta olan köpeğiyle konuşuyordu kendince; Kavaklıdere

tarafındaki merdivenlerin yan taraflarındaki çiçekler, küçük kıza gülüyorlardı tüm kırmızılılarıyla. Kalabalıktı park... Uzunca bir süredir olmadığı kadar kalabalıktı hem de. Her bir göz daha da büyüyordu güneşi, daha da bir kanat çırpıyordu suyun içine girmiş ördekler daha fazla insanla. Ama en çok minik yürekler aydınlatıyordu o pazar sabahını. Çok da fazla olmayan geçmişlerine rağmen, gözlerinde derin anlamlar taşıyan minik yürekler... Çıldırısıya ağlayanları vardı aralarında, ölesiye koşanları... Onların yürekleri zaten çok da dert görmediği için en çok koştuklarında çarpıyordu. Çocukça aşkları vardı onların, çocukça pamuk şekerleri, çocukça balonları. Bir tek bakışları çocukça değildi ya, onlar da güneşle birlikteydi zaten... Bahar kokuyordu yalnızca o pazar, çocukların gözleri, o derin bakan gözleri bahar kokuyordu, kuğuların kanatları bahar kokuyordu... Simitçiler, akasya ağaçları, güvercin gagaları, yılların yorgunu heykeller; hepsi bahar kokuyordu bir tek. Aylardan sonra gelen sıcaklık, hissettiriyordu kendini yeryüzünün bedenlerinde...

İşte Ankara'nın böyle olduğu bir günde, Kuğulu'nun böyle olduğu bir vakitte, Cinnah yokuşunu tırmanırsan, çıkarsan anlayacağın Ankara'nın en tepesine; ve ardından Atakule'ye bakan apartmanlardan birinin üçüncü katına konuk olursan, onu görebilirsin... Zeynep'i. Ama aramızda kalsın, o seni göremez. Çıt çıkarmadan girersen içeri, pencereden yada bacadan mesela, geldiğini bile bilmez. Sadece dinler o. Yukarıdan, bu şehrin gürültüsünü ve sessizliğini dinler. Sık sık Botanik'e çıkar, dolaşır sessiz parkta ama görmez. Parkın da sessizliğini dinler yalnızca. Kendi sessizliğini dinlediği gibi...

Baharın düştüğünü bu şehre, anlamıştı sabahın ilk saatlerinden. Pencereyi açtığında, aslında çok da olmayan yaşına rağmen yüzüne yaş katan çizgilerine vuran sıcak hava; ispinozların, serçelerin, ağaçkakanların ve daha nice kuş türünün çıkardığı sesler; farklı bir neşeyle koşan çocuklar... Hepsini anlatıyordu ona baharın geldiğini...

Kışın bu sene, bu denli uzun kaldığı şehirde, baharın gelmesini fırsat bilecekti. Alışkanlıklarından vaz geçmekle başlamalıydı önce. Uzun zamandır giymediği elbisesini geçirecekti uzun boynunun dışından, hiç takmadığı küpeleri takacak, ardından yüzüne gerçek bir gülümseme koyacaktı. Sonra susacaktı her zamanki gibi. Ama içinden bir şeyler hep konuşacaktı. Onu istese de susturamazdı...

Mazgallar... Sonbaharlardan kalırlar...

Ve sevmezdi Zeynep mazgalları... Ama bilir miydi o gün, o muhteşem pazar günü onlardan birine takılıp düşeceğini? Önce uzun zamandır giymediği ayakkabısının ucu takıldı deliklerin birine, ardından sürtündü iyice yere. Ve bir göz açıp kapanması kadar çabuk geçen bir vakitte, kendini yerde buluverdi...

Cinnah yokuşu sessizdir. Çankaya'nın resmiyetinden midir bilinmez, hep pusludur yol kenarları... Sokak lambaları bile yalnızdır hatta. Hele günlerden pazarsa bir de, görmesen, bir çölde sanabilirsin de kendini. Öyle yalnız bir pazardı o pazar da, her ne kadar güneşli olsa da. Bunu bildiğinden Zeynep, zaten hiç ses de işitmediğinden bir insana dair, kendince kalktı, çömelip yere değneğini aradı bir süre. Bulduktan sonraysa yürümeye devam etti. Elbisesinin eteğinin toz olduğunu bilmeden başka kısımlarını süpürüyordu. Alışkanlıklarını değiştirecekti önce. Bugün sessiz Botanik'in değil, tüm gürültüsüyle Kuğulu'nun günüydü...

...

Özgür, görenlerin hayranlıkla bakacağı o tanrısal yakışıklılığıyla; güneşte rengi daha da açılan sarı saçları ve içinde derinliklerin gizlendiği, hatta belki de Atlas'tan bile daha derin olan mavi gözleriyle o cümleyi söyledikten sonra, numarasını hatırlamadığı otobüslerden biri gelmişti. Başka vakit, kimsenin umursamayacağını biliyordu Özgür, ama bugün tek bir cümle, insanların onun için seferber olmasına yetmişti. Acıyordu kendine zaman zaman... Ama bilmiyordu, bilemeyecekti de asıl engellerin, engelsiz gözükkenlerde olduğunu. Koluna giren, ellilerinde bir teyzenin şefkat dolu sözleri eşliğinde bindi otobüse. İstese, sırada onun için kart

basabilecek nice insan vardı mesela. İstese, elleriyle kaldırıp o anda Kavaklıdere boyunca taşıyabilirdi insanlar onu. O derece bakıyordu insanlar ona o an. Mavileriyle bilmese de bunu, yüreğiyle görüyordu, hissediyordu. Ellilerindeki teyzenin yardımıyla yerleşti yine koltuğa. İnsanlara kısa, ama ona uzun gelecek bir yolculuk bekliyordu şimdi. Yaşlı teyze, hemen yanına oturdu. Sohbet etmeye pek hevesli görünüyordu. Nereden açacağını bilmiyordu yalnızca konuyu. Neyse ki on dakikaya her şey normale dönmüş, sesi yaşlı adamın utancı geçmişti nedensizce. Kimisi pencereden dışarı bakıyor, kimisi müziğini dinliyordu kendince. Hissettiğinden midir yoksa hayatına nice insan sığdırdığından mıdır bilinmez ama ellilerindeki teyze başlamıştı konuşmaya... Özgür duyuyordu yalnızca. Hiçbir kelimeyi dinlemiyordu, yalnızca sesleri duyuyordu. Onun için mühim olan şu an, uzunca bir vakittir gitmediği Kuğulu'yu dinlemektir. Bekliyordu, bir çocuğun akşam eve gelecek babasından pamuk şeker beklediği gibi bekliyordu parkı, kuğuları, akasyaları... Kokusunu unutalı yıllar olmuştu tam Tunalı'yla Gaziosmanpaşa yolunun kesiştiği noktadaki bu cennetin. Heyecanlıydı, uzunca bir süredir olmadığı kadar hem de. Ve bir de, tüm heyecanından ayrı bir şey vardı içinde. Hani, ne olduğu bilinmeyecek türden bir şey. Endişe, korku, hayret... Keder, sevinç, hüznün... Yada hepsinin birden bulunduğu tek duygu: aşk?

Yıllar olmuştu aşık olmayalı. Bir kez anımsıyordu zaten, ilkokul sıralarındaki o ilk sevdayı... O günler, karşısında gözleriyle görebildiği bir melek vardı. İşte, ona karşı da bunları düşünürdü. Endişe, korku, keder, sevinç... Onu kaybetmenin endişesi vardı en başta... Korkuyordu en ufak bir şey olur diye, kederleniyordu göremediği her saniyede... Ve anlamsız bir sevinç... Yeni doğmuş bir bebeğin bütün gülüşlerinde olduğu gibi... Ama o, onu kaybetmekten korkarken çok daha farklı bir şeyi yitirdi: gözlerini...

Selvilerin gümüş koktuğu bir bahar günüydü yine. Yine bir pazardı tesadüfen... Sabahın en erken saatleriydi ve de. En çok sevdiği şeylerden birini yapmaya çıkıyordu Özgür: sabah koşusuna... Yine Kuğulu'ya, Kurtuluş'tan Tunalı'ya kadar koşardı pazarları... Ankara'nın yüreği yakan o puslu havasını içine çeke çeke. Meydana geldi mi Kızılay'da, dönerdi birden sola, ama asıl yarış orada başlardı kendi bedeniyle. Dikleştikçe konsoloslukların yanında yollar, o, yolun sonundaki ödülünü düşünerek çabalar... Beyaz kanatlı kuğuları... Yeşil yapraklı akasyaları... Üzerine aşkların kazındığı bankları... Eğildiğinde kendini gördüğün suları... Ama o pazar farklıydı biraz. Erken olmasını fırsat bilen bir sürücü müydü yukarıdan gelen, yoksa geceden kalma bir sarhoş mu bilinmez, üzerine doğru hızla gelen, yoldan çıkmış o taksiyi fark edemedi Özgür. Fark ettiğindeyse, zaten epey de geç olmuştu. O erken saatte, o küçük çocuğun bedeni, Akün Sahnesi'nin önüne doğru fırlayıvermişti. Bir oyun mu sergilenecekti yoksa? Adı 'gözler' olabilir miydi?

İşte o günden beri Özgür, ne akasyaların yeşillerini ne de kuğuların beyazlarını gördü. Bir daha yansıması çıkmadı karşısına durgun suların üzerinden. Yahut da ağaçlara kazınmış aşkları bilemedi...

Şimdiyse, oturduğu o koltukta hiçbir şeyi düşünmüyordu. Yalnızca o günü. O anı, o yolu anımsıyordu... 'Birazdan'ı bilmiyordu...

Tunalı'yı dik kesen, Karum'a doğru çıkan o ara yolda durur Ankara'nın mavi otobüsleri...

Ve Özgür indi sessiz ve yavaşça... Bu kez yanında, ellilerindeki teyze yoktu. Gündelik hayatın engelsiz insanları, kendilerine dönmüşlerdi artık. Hiçbiri görmüyordu onu. Ve Özgür durakta yalnız kaldı bir süre sonra. Karşıdan kuğuların sesleri geliyordu. Onu çağırıyorlardı... Dayanamadı Özgür, atladı yola. Ve yıllar önce duyduğu o sesi tekrar duyacaktı. En derin çığırlardan ve en tiz opera sanatçılarının seslerinden bile daha dikkat çeken o sesi... Hızla basılan fren pedalı tutmayacaktı. Yukarıdan gelen beyaz 68'lik Chevrolet Özgür'e kalça kemiğinden çarpacak, o anda parkın içindeki kuğuların sesleri kesilecek, akasyalar hışırdamayı bırakacaktı. Rüzgar bile susacaktı yani... Alman konsolosluğunun önündeki bahçede, bir karınca yuvasına küçük bir ekmek tanesini taşımaya devam edecekti ama... Uzaklarda, boğazın sularında bir yunus daha doğum yapacaktı... Zaten üç saniyeyi bulmaz,

kuğular da, akasyalar da, rüzgar da kendi haline dönecekti... Olan, yine Özgür'e olacaktı... Etraftan insanlar koşturacak, kimisi bir ambulans çağırarak, kimisi kendince güvenlik kordonu yaratacaktı... Özgür hastaneye kaldırılacaktı çabuk gelemeyen bir ambulansla... Sirenler, siren gibi değil, rüzgar uğultusu gibi çalacaktı sesi yaşlı adama...

...

Cinnah yokuşunu inmek tahmin ettiğinden de uzun sürdü bu kez Zeynep'in. Baharın tadını çıkarmak için mi yavaş yürüyordu yoksa tekrar düşmemek için mi bilinmez ama düzlendiğinde yol, aradan epeyce bir vakit geçtiğini saati olmadan da anlayabilirdi insan. Güldü Zeynep... Kalbi yerinden çıkmak istercesine atıyordu. Yorgunluk çok fazla yoktu, Kuğulu'ya gelmiş olmanın heyecanı vardı tabi ama ayrı bir şey de yok değildi hani. Bilmezdi Zeynep ama bu hissi. Belki de hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Hiç aşık olmamıştı ve bir daha da olamayacaktı.

Ardından, bir saniyeymiş gibi gelen bir zaman diliminden sonra, Zeynep yüreğinde bir acı hissetti. Ama en derinlerinden... Tarif edilemeyecek cinslerden. Ölüm gibi, gitmek gibi, kaybetmek gibi... Ve yine, bir saniye kadar sonra, yanık bir fren sesi duyuldu... O an Zeynep için, Cinnah yokuşunun tepesindeki Botanik'te bir kirpi daha gömülmüştü iğnelere... Ve bir leylak daha solmuş, Atakule dönmeyi bırakmıştı. Ama daha ötede, Bahçeli'de bir çift yürüyordu el ele yedinci caddede... Hatta Bentderesi'ndeki yıkık dökük evlerin birinde, bir sinek daha vızıldıyordu güneşe imrenircesine. Çok geçmedi gerçi, leylak geri döndü dünyaya, Atakule yine başladı dönmeye, kirpisi Zeynep'in yine açıldı. O an hiç anlamadığı bir şekilde, yıllar önce duyduğu o iki dize geldi aklına: "Ölüm gibi bir şey oldu / Ama kimse ölmedi." Ve sebepsizce yine, kimsenin ölmemesini istedi. Yıllardır yaş gelmeyen gözünden bir anda tek bir damla yaş geldi. Ve bir şeyleri kaybettiğini hissetti kocaman yüreğinde...

Vakit akşama yaklaşırken, Zeynep, duyduğu siren sesini düşünüyordu... Onu yolun karşısına geçiren ellilerindeki teyzeyi... Gözleri görmeden de olsa gölete bakıyordu... Beyaz kanatlara, yeşil yapraklara... Eliyle görüyordu mesela kazınmış aşkları... Yüreğiyle biliyordu çocuk bakışlarını... O fren sesini duyduğundan beri, tam dört saattir parktaydı Zeynep. Bazen oturuyordu, bazen kalkıp dolaşıyordu yavaşça. Kuğulu'yu soluyordu... Ama bir şey ona, bugün bir yanının orayı soluyamadığını söylüyordu... Zeynep, o yarısının aslında yitip gittiğini asla bilemeyecekti...

Doğduğu andan itibaren hiçbir rengi bilmeyen zeytin karası gözleri, ipek kadar yumuşak ve bir yeke kadar düz olan saçlarının tonunu göremeyecekti... Yeşil yoktu onda hiç, kırmızı yok. Siyah neydi bilmezdi... Renk neydi?

...

Engelsizlerin engellenen aşk hikayesiydi onlarınki... Hiç başlamadan bitti. Başlasaydı eğer, belki de sonsuza dek devam edebilirdi. Ama onlar, bunu hiçbir zaman bilemeyecekti.

...

O akşamın geceye varan saatlerinde, bu şehrin gri renkli devlet hastanelerinin birinde, gözlerine değil bu kez, yüreğine indi perde Özgür'ün... İlkinde kaybettiği mavilerinden sonra, bu kez tüm renklerini yitirdi.

...

Zeynep, akşama, bindiği sarı renkli bir taksiyle evine dönecekti. Para üzerini istemeyecekti taksiciden. Hatta indiğinde yanına yardıma gelen bakkalın küçük çocuğuna bile harçlık verecekti. Bir şeyleri yitirdiğini bilen yüreğinde, başka yürekleri sevindirme isteği vardı şimdi sadece.

...

O gün keşişseydi gözler, önce biri bir bankta, diğeri ötekinde bekleyeceklerdi dakikalar boyunca. Birbirlerini görmeden keşişseydi gözleri... Sonra Özgür kalkacaktı yerinden belki. Yanına oturan yaşlı teyzenin uğraşmaktan sıkıldığı torunuyla oynayan Zeynep'e doğru yürüyecekti. Ardından, tam o bankın hizasında gölete dönecek, Zeynep'i bekleyecekti bilerek. Ve Zeynep de gelecekti yanına. Bir şey olmadan duracaklardı önce öylece. Sonra... Sonra... Hayallerin de bir önemi var mı ki bundan sonra? Ne de olsa, olmadı. Engelsiz gözüköner yüzünden engellendi başlayabilecek bir aşk hikayesi. Yani dediğim gibi, onlarınki engelsizlerin, engellenen aşk hikayesiydi.

Perdeler kapandıkça yeryüzü sahnesinde,  
Bir an bile yüz yıl olur...  
Ve bilmeden keşişen gözlerle bahçesinde,  
Bir aşğın kalbi lâl, sözleri âmâ olur...

**Adı Soyadı:** Berkant SEZER

**Özgeçmiş:** 6 Kasım 1992 yılında Zonguldak'ın Merkez ilçesinde doğdum. İlköğretimimi Merkez Yayla İlköğretim Okulu'nda birincilikle bitirdikten sonra, orta öğretimimi Zonguldak Fen Lisesi'nde tamamladım ve buradan 2010 yılında mezun olarak, üniversiteye giriş sınavı neticesinde Gazi Üniversitesi Dış Hekimliği Fakültesi'ni kazandım. Şu an 2. sınıfta okumaktayım. İlköğretim yıllarında bağlandığım edebiyatla olan ilişkim amatör düzeyde hâlâ devam etmektedir. Edebiyat dışında, fotoğrafçılık, müzik ve sinemayla da ilgiliyim. Ayrıca gönüllü olarak çalıştığım Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği Ankara Şubesi Gençlik Birimi'nde Dış Eğitim ve Sosyal İşler Birimi Sorumlusu olarak görev yürütmekteyim. Gönüllü öğretmenlik, Anadolu'nun köy okulları, çevre ve yeni nesiller, engelliler ve gençlik dergisi ile toplumun diğör sosyal sorunları üzerine devam etmekte olan ve planladığım projelerle toplumu daha fazla bilinçlendirmek hedefini taşıyorum.

